

եւքի համար յօրինած: Այս երկուսի մասին էլ մենք կը խօսենք
առանձին առանձին. և միայն զրանից յետոյ կը պարզուի ժա-
մանակակից Թիւրքիայի իսկական պատկերը:

Ռուքէն Բերքերնան

(Կը շարունակուի)

ՆՈՒՆԻՐ ՕՐ. N. N.

«Երանի, ով ձգտում է դէպի աստղերը»:
Մեծն Քրանմա

Դու անցորդի պէս քեզ միայն դգած,
Եւ որպէս ճամբորդ այս երկրի վրայ՝
Ազատ հայեացքով նայիր ամենքին.
Եւ անվերջ քայլէ՝ քու անյայտ ուղին:
Սիրտդ սրբազան վշտով թաթախիր,
Հեռաւոր ափեր գնա, թափառիր,
Անյազ որոնիր մի վեհ ընկերի,
Սիրէր, բայց սիրուն մի՛ լինիր գերի,
Սիրէր, բայց և թող, և նորից գնա՝
Մռայլ ու մենակ—աշխարհիս վրայ.
Հոգիդ մըրըրկիր խորի՛ն մտքերով.
Սիրտդ թող այրուի վսեմ երգերով.
Եւ երազ մի վառ, շքեղ, սուրբ և վեհ
Այս հողի երկրից հոգիդ թոցնէ.
Կարօտով ձգտիր աստղերին անշէջ
Եւ մեռիր աստղէ ոլորտների մէջ:

* * *

Անապատում, միրաժի մէջ մի բեղուին
Շողքն է տեսնում մի աղջկայ գեղեցիկ.
Եւ փնդում է հոգեւտնց, տենչագին
Ծով-կարօտով այն աղջկան գեղեցիկ:

Եւ ծարաւուտ անապատի հրավառ
Տատասկներում, արեւի տակ բոցափայլ
Փնդռում է նա նըրան անվերջ, անդադար
Եւ մեռնում է վեհ սիրոյ մէջ հոգեզմայլ:

Եւ քնի մէջ՝ աննիւթական, անվախճան,
Տեսնում է նա այնպէս քնքռւշ ու սիրուն
Շողքը չքնաղ այն նազելի աղջկան
Եւ փնդռում է նըրան յաւէրժ երազում...

Աւ. Իսահակեան

Օ Ր Ե Ր Լ Է Ն Ե Ր Ը

Վ է Գ

ՐԵՍԷ ՌԱՂԷՏԻ

(Թարգմանութիւն Ֆրանսերէնից)

I

Փետրուարի գիշերը Ալգասում՝

Լուսինը բարձրացաւ Հոննուսի մէգերի վրայ: Այդ ժամին
Վոփի լեռնային արահետով մի մարդ էր իջնում, մի յայտնի
որսորդ՝ յայտնի շրջիկ, որից ոչինչ չէր խուսափում: Նա նկա-
տեց լուսինը թաւուտ անտառակի բացուածքից: Թէև անմիջա-
պէս յետոյ մարդը ծածկուեց եղևնիների ստուերում, բայց այդ
մի հատիկ հայեացքը, որ ցանցաւ ծառերի արանքից նա նե-
տեց պայծառ գիշերուայ վրայ, բաւական եղաւ ըմբռնելու շըր-
ջապատող բնութեան գեղեցկութիւնը: Հաճոյքի մի դող անցաւ
ճանապարհորդի մարմնով: Նդանակը ցուրտ էր և խաղաղ: Ձո-
րերից բարձրացող նոսր մառախուղը՝ ծաղիկների ու ելակի
բուրմունքի փոխարէն տարածում էր սեռանի, թօշնած տերե-
ւների, կանաչ խոտերի, ծառերից պլուկուած թարմ եղևների
անուշահոտութիւնը: Մառախուղի մէջ զգացւում էր նաև այն